

1

Dovecotské jezdecké centrum, hrabství Surrey, Anglie

Jednoho větrného zářijového odpoledne, kdy se všechno ve světle slunečních paprsků třpytilo jako čerstvě ražená mince, cválala mladá jezdyně na svém koni směrem k překážce. Alexandra Blakewoodová toho dne cvičila už osmého koně v řadě, ale nebyly na ní patrné sebemenší známky únavy. Zlehka balancovala v sedle. Tmavě hnědý plnokrevník pod jejím vedením ladně přeskočil oxera a dopadl ještě o řádný kus dál za dvojitou překážkou, načez se jako vítr rozběhli vstříc dalšímu skoku.

V téhle části parkuru nad koněm všichni ztráceli kontrolu, s výjimkou Clare, majitelky jezdeckého centra a hlavní instruktorky. Alex však několikrát po sobě použila poloviční zádrž, aby kůň před dalším oxerem dostatečně zpomalil, a stejný postup zopakovala i u dalších dvou skoků, aby trochu zbrzdila tu jeho horkou hlavu. Celý okruh dokončili jen s jednou shozenou bariérou. Alex navedla koně do kroku, poplácávala ho, chválila a usmívala se

u toho od ucha k uchu, jako by snad zrovna vyhrála prestižní dostih.

Jezdí jako anděl, pomyslela si Clare smutně. Moc dobře věděla, že ve všem ostatním má Alex do andílka hodně daleko. V jezdeckém centru platila za vzornou žačku, doslova hltala (až zoufale, jak občas Clare připadalo) všechno nové. Clare neznala nikoho, kdo by v patnácti letech prokazoval aspoň vzdáleně takový talent a byl koním tak oddaný, že by jich klidně každou sobotu dobrovolně drezíroval sedm až osm, což Alex dělala, ať už pršelo nebo svítilo sluníčko. A nebála se ani práce s problémovými koňmi. Právě naopak, měla s nimi lepší vztah než s těmi ostatními.

Ale taky měla tendenci jezdit dost lehkovážně a příliš riskovat. Když jí za to někdo vynadal, začala se chovat vzdorovitě, i když si vždycky dávala pozor, aby nepřekročila meze slušnosti. Věděla, že Clare nestrpí drzost a sprostá slova. Clare už si vyslechla dost úsečných rozhovorů mezi Alex a její matkou, a tak věděla, že doma se Alex rozhodně tak zdrženlivě nechová. Právě naopak. Clare měla pocit, že v domácnosti Pritchardových a Blakewoodových se začínají stahovat mračna a že až bouřka propukne, bude mít ničivou sílu hurikánu.

„Nechápu, proč si na něj paní Priestlyová pořád stěžuje,“ prohlásila Alex, když dojela k bráně. „Skáče prostě božsky. Možná by se jí líp jezdilo na nějakém starším kobovi. Já osobně mám ráda, když v sobě má kůň trochu života.“

Clare se zamračila, aby skryla své pobavení. „Jenže on je nebezpečný sám sobě a ohrožuje i jezdce. A navíc se nikdy nenaučí líp skákat přes překážky, když s ním nebu-

deš častěji cvičit chůzi do strany. Vždyť má slabé ty nejdůležitější svaly. A co se týče tvého posedu při tom posledním skoku...”

„No jo, ale...”

Dál už se Alex nedostala. Na parkoviště se přihnal zlatavý jaguár a se smykem zastavil na šterku. Z auta se vyřítíl Alexin nevlastní otec, Alexina matka ho následovala v těsném závěsu.

„Asi tě hledají,” spustila Clare, ale to už mluvila sama pro sebe. Alex uháněla pryč a nebezpečně rychle se blížila k prvnímu skoku.

Hurikán, kterého se Clare obávala, se právě přihnal.

„Tak mi řekni, Alex, co ti vlastně chybí?” vyslychal Alex otčím. „Vážně bych to chtěl vědět. Jen za tenhle rok jsme ti koupili dva iPhony, protože ten první jsi utopila ve vaně, a to ani nemluvím o novém počítači a skříní narvané oblečením a jezdeckou výstrojí. A byli jsme na dovolené v Devonu a Toskánsku a zaplatili za tebe tak vysoké školné, až by z toho člověk brečel.”

Alex seděla v křesle s nohama skrčenýma před sebou, ačkoliv jí rodiče neustále opakovali, aby je nedávala nahoru. Zabořila tvář do kolen a potlačila zívnutí. Karamelově hnědé, dlouhé a nepoddajné vlasy měla ještě vlhké, jak se předtím zpotila v jezdecké helmě. Hádky s rodiči probíhaly vždycky stejně. Máma a nevlastní táta byli sice očividně vytočení doběla, ale zpočátku se snažili chovat rozumně. Chtěli vědět, proč udělala, co udělala, ať už to bylo cokoliv.

V minulé škole měla Alex až neuvěřitelně tolerantní učitele. Chodila pravidelně za školu a kreslila na písemky koně, ale bez větších důsledků. Teda aspoň ve škole. S rodiči už to bylo horší. Alex byla ochotná připustit, že kreslit si po písemkách výjevy z dostihů asi nebude ta pravá cesta, jak uspět na akademické půdě, ale myslela si, že jí máma to záškoláctví odpustí a ocení, že Alex nekouří, netahá se s klukama nebo ještě něco horšího. Prostě si vždycky zaleze do komory s knížkou. Místo toho začala máma po domě trousit letáky o tom, jak katastrofální následky může mít závislost na drogách.

Ve škole, kam Alex chodila teď, ale učitelé neměli absolutně žádný smysl pro humor. Ředitel se z jejího posledního kousku mohl zbláznit. Alex měla za to, že se jí mimořádně povedl. Když nastoupil nový tělocvikář, usoudila, že když se nikdy nedostaví do hodiny, nikdo ji nebude postrádat. A protože se už stejně ulejšala i z hudebky a dramaťáku, mohla aspoň strávit skoro každý den minimálně o hodinu víc na nedalekém poli se dvěma koňmi. Zaslechla, jak Clare někomu vykládá, že ty koně patří nějakému páru bankovních úředníků, kteří pracují od nevidím do nevidím a s koňmi prakticky netrénují.

Ze začátku jen seděla někde pod stromem nebo ve stáji, pokud přšelo, a četla si, ale v průběhu pololetí začala experimentovat s různými technikami zaříkávačů koní a s ježděním bez sedla. Všechno šlo jako po másle až do minulého pátku, kdy se nečekaně objevila majitelka koní. Alex jí sice na poslední chvíli utekla, ale prozradila ji školní uniforma. Škole nedalo moc práce najít viníka. A proto se teď doma hádali.

„Vím, že mě máte rádi,“ prohlásila Alex unaveně. „A vím, že mám všechno, co bych si jen mohla přát, teda kromě toho, co bych chtěla ze všeho nejvíc – koně. A samozřejmě jste ti nejužasnější rodiče na světě, blablbla.“

„Nebud' drzá,“ zarazil ji otčím. „Proč se mě snažíš naštvat a mámě ublížit?“

Jako vždycky měla Alex pocit, že sleduje samu sebe z velké vzdálenosti, jako by se dívala do kulatého akvária. Viděla hubenou holku v černých tříčtvrťácích a vytahaném šedivém svetru s věčkovým výstřihem, jak si v sebeobraně tiskne kolena k tělu a sedí v místnosti jako vystřižené z časopisu o bydlení v rustikálním stylu, přecpané bílým nábytkem, kyticemi v obrovských vázách a umělecky naranžovanými koberečky a obrazy. Bylo tam tak čisto, že si uklízečka, která k nim chodila jednou týdně, musela celé ty čtyři hodiny vycucávat práci z prstu.

Alexina máma Natalie a Jeremy, poslední dva roky Alexin nevlastní táta, seděli na pohovce celí ztuhlí vztekem. Jeremy byl pojišťovák, údajně velké zvíře, a zrovna měl na sobě svoje neformální víkendové oblečení – nažehlené džíny, tričko s proužkem a naleštěné černé boty.

„Omlouvám se,“ řekla Alex. „Co chcete ještě slyšet? Už jsem se omluvila snad milionkrát. Jak jsem asi mohla vědět, že si ta ženská zvrtné kotník, když se mě bude snažit chytit? Je mi líto, že se zranila, ale to jsem přece nemohla tušit.“

„To jsi sice nemohla, ale hlavně jsi vůbec neměla lézt na její pozemek a jezdit na jejích koních,“ opáčil Jeremy. „Měla ses soustředit na školu jako všichni ostatní. Kdybych se neznal s jejím manželem z golfového klubu, máme na krku žalobu.“

Máma na ni upírala pohled plný zoufalství. „Proč to děláš, zlatíčko?“

Alex z okna pozorovala dokonale upravenou zahradu, jejíž každičká píď musela hezky poslouchat. Proč to vlastně dělala? Pravdou bylo, že sama nevěděla. Částečně proto, aby skryla, jak je plachá a nejistá sama sebou. Nikdy neměla pocit, že by zapadala mezi ostatní, a po rozvodu se to ještě zhoršilo.

Když chodila za školu, aby mohla být s koňmi, měla z toho sice většinou průšvih, ale aspoň se chvíli necítila tak osamělá, a to bylo mnohem důležitější. Aspoň chvíli si mohla užívat ten pocit, který v ní dokážou vyvolat jen koně. Cítila uvnitř takové teplo. Měla pocit, že ji někdo skutečně potřebuje. Že za něco stojí.

A taky byla chvíli míň našťvaná, což bylo fajn, protože ten plamen, co ji pomaličku stravoval a jehož první žhavé uhlíky pocítila, když táta před čtyřmi lety odešel, v ní teď běsnil jako lesní požár. A to, že máma jeden den brečela a zuřila a druhý den plánovala svatbu s Jeremym, Alex taky zrovna nepomáhalo.

Postupně se uzavřela do sebe. Učitelé ji vykreslovali jako velice chytrou, ale introvertní dívku, která by se měla víc snažit. Rodiče si dělali starosti, že je tak odtažitá. Chladná. Neprojevuje vůbec žádný zájem o věci, které by ji měly zajímat, třeba o zkoušky. A naopak se příliš zajímá o věci, které vůbec nejsou důležité, třeba o koně.

Jako by na světě bylo něco důležitějšího než koně.

„Tak odpověz matce,“ přikázal jí Jeremy. „Proč to děláš? Vždyť už ti bude šestnáct! Je načase, abys dospěla. Proč musíš pořád takhle vyvádět?“

Alex pokrčila rameny. „Je to sranda.“

Jeremy vyskočil a černé vlasy se mu na hlavě zjezily. „No, to by mě zajímalo, jestli se pořád budeš smát, až ti zatrhneme hodiny ježdění. Od téhle chvíle máš zaracha, na tři měsíce. Ne, přestaň na mámu dělat psí oči, to ti nepomůže. Už jsme to spolu probrali. K jezdeckému centru se ani nepřiblížíš, dokud se nenaučíš chovat.“

Alex se rozklepala. „Prosím, to ne. Cokoli jinýho, jenom ne tohle. Budu vám tu se vším pomáhat a o víkendech se budu celý hodiny učit. Budu dřít tak, že mě nepoznáte, abych měla ze zkoušek samý jedničky. Já prostě potřebuju jezdit. Když nebudu moct jezdit, umřu.“

„Nebud' směšná, Alex,“ vybuchla máma. „A jinak to stejně nejde. Když sis šla do sedlovny pro batoh, mluvila jsem s Clare. Bohužel už tě tam nechtějí, po tom, co jsi teď předvedla, když jsi ujela na tom plnokrevníkovi paní Priestlyové a Clare kvůli tomu musela zrušit další hodinu. Nenechá si přece od tebe zmrzačit koně a zkazit dobré jméno centra, i když patříš mezi její nejlepší žáky.“

„A ještě něco,“ utnul Alex Jeremy, když se snažila něco namítnout. „Protože jsi nám opět předvedla, že ti nemůžeme věřit, příští týden s námi do Paříže nepojedeš. Ale taky tě tu nemíníme nechat samotnou. Takže zůstaneš u Riche a Barbary. Ono ti to neuškodí, když budeš moct sledovat, jak slušně se chovají Chloe a Tiffany, a zkusíš si z nich vzít příklad.“

Alex už v sobě ten křik nemohla dál dusit. Rich byl další velká ryba pojišťovacího rybníčku. Ta šedivá myš, co si vzal za ženu, a jejich dvě dcery nepřetržitě zářily, jako by je někdo vydrhnul drátěnou houbičkou a krmil je už od

narození jen bio mlékem a medem, a všichni dohromady patřili mezi ty nejnudnější lidi v celém vesmíru.

Alex se nepodařilo rodiče přesvědčit, aby si to s tou Paříží nebo hodinami ježdění rozmysleli. Vydupala po schodech do svého pokoje a tam víc než hodinu brečela. Bez výletu do Francie žít dokázala, ale koně byli celý její svět. Byli tím prvním, na co ráno myslela, a tím posledním, o čem přemýšlela před usnutím. Zakázat jí je bylo nevýslovně kruté.

Alex byla přesvědčená, že jí máma a Jeremy společnými silami zničili život. Sebrali jí to, co milovala ze všeho nejvíc, naprosto podkopali to nejlepší, co se jí kdy přihodilo.

Posadila se a osušila si oči rukávem. Zpod polštáře vytáhla počítač. Obrazovka s vrčením naskočila a ozářila celou postel namodralým světlem. Alex zapnula Facebook a pousmála se. Tohohle budou rodiče ještě litovat. Jo, sakra litovat!